

Šta bi od mog duga, pita sveti Luka...

Dalje se ne sećam. Jedino sam zapamtila da se završava: Evo ide svećar da zapali sveće, evo ide dželat da ti glavu seče!"

Kao dve polovine raboša. Ali posle kaže sveti Luka morao je doći još jedan stih. Možda bi se mogao iskopati iz Čeringtonovog sećanja na kakav umestan podsticaj.

"Od koga si to naučila?" upita on.

"Od dede. Govorio mi je tu pesmicu kad sam bila mala. Isparili su ga - u svakom slučaju, nestao je - kad mi je bilo osam godina. Da mi je znati šta je limun", nevezano dodade ona.

"Narandže sam viđala. To je voće, okruglo pa žuto, s debelom korom."

"Ja se sećam limuna", reče Vinston, "pedesetih godina bilo ih je dosta. To je isto voće, samo kiselo; od samog mirisa su trnuli zubi."

"Glavu dajem da iza ove slike ima buva", reče Džulija. "Jednog dana moram da je skinem pa da je dobro očistim. Sad već treba da krenemo. Moram još i ovu šminku da skinem.

Maltretiranje. Posle ću da ti izbrišem karmin s lica."

Vinston još nekoliko trenutaka ostade da leži. Soba se mračila. On se okrete prema svetlu i zagleda u pritiskač. Neiscrpno interesantna stvar na njemu nije bio komadić korala nego unutrašnjost samog stakla. Staklo je bilo debelo, a ipak providno gotovo kao vazduh. Sticao se utisak kao da je površina stakla nebeski svod koji zatvara ceo jedan svet sa svom njegovom atmosferom. Činilo mu se da može ući u njega; u stvari je i bio u njemu, zajedno sa stolom od mahagonija, stolom na rasklapanje, starinskim satom, gravirom i samim pritiskačem. Pritiskač je bio soba u kojoj se nalazio, a koral Džulijin i njegov život, učvršćen u nekoj vrsti večnosti u srcu kristala.

5.

Sajm beše nestao. Jedno jutro je došlo, a njega nije bilo na poslu; nekoliko nepromišljenih prokomentarisalo je njegovo odsustvo. Sledećeg dana niko ga nije pominjao. Trećeg dana Vinston ode u vestibil Odeljenja dokumentacije da pogleda oglasnu tablu. Na jednom komadu papira bio je spisak članova rukovodstva šah-kružoka; jedan od njih je bio i Sajm. Spisak je izgledao isti kao pre - ništa nije bilo precrtano - ali je bio za jedno ime kraći. To je bilo dovoljno. Sajm beše prestao da postoji; nikad nije ni postojao.

Vreme je bilo nesnosno vrelo. U lavirintu Ministarstva aparata za klimatizaciju održavali su u sobama bez prozora normalnu temperaturu, ali na ulici su trotoari pekli tabane, a smrad u metrou u satima najveće gužve bio je užasan. Pripreme za nedelju mržnje bile su u punom jeku, i službenici svih ministarstava su radili prekovremeno. Procesije, mitinge, vojničke parade, predavanja, izložbe voštanih figura, filmske predstave, telekranske programe - sve je to trebalo organizovati; podizati tribine, praviti modele, sastavljati parole, komponovati pesme, širiti glasine, falsifikovati fotografije. Džulijina radna jedinica u Odeljenju proze bila je oslobođena proizvodnje romana i dobila zadatak da na brzinu izbacuje pamflete kojima se raspirivala mržnja. Vinston je, pored svog svakodnevnog posla, svakoga dana provodio sate nad kompletima Tajmsa, menjajući i ulepšavajući vesti koje je trebalo citirati u govorima. U noćne sate, kad su se gomile raspojasanih prola motale ulicama, u gradu se osećala neka čudno grozničava atmosfera. Raketne bombe su padale češće nego ikad, a ponekad bi se izdaleka čule strahotne eksplozije čije poreklo niko nije umeo da objasni, i o kojima su kružile neverovatne glasine. Nova pesma koja je trebalo da bude melodijska tema Nedelje mržnje (zvala se Pesma mržnje) već je bila komponovana i